

[Kristen Amby.]

rede til brug. Hvad betyder nu dette? spørger jeg det ærede medlem hr. Johs. Christiansen. Vi ved, at det er begrænset, hvortil danske styrker kan sendes hen i forbindelse med den europæiske enhedshær. Men her står klart og tydeligt, at Danmark — og altså også de radikale — har stemt for en resolution, der i virkeligheden siger til medlemsstaterne: I bør have styrker, der er trænet og udrustet således, at de øjeblikkelig kan tages i brug allevegne.

Hvis det havde været vedtaget, inden Koreakrigen brød ud, og man havde haft sådanne styrker, havde de danske styrker været i Korea, eller i Sydamerika, hvor der har været stridigheder, eller i det nære Østen. Jeg spørger derfor: Hvilket hold er der i den radikale politik, når man nok vil følge FN-politikken, men ikke på dette punkt? Sandheden om dette spørgsmål i en nøddeskal er, at Atlantpagten og de militære forholdsregler, der nu træffes, er et udsnit af hele den FN-politik, som er gennemført i De Forenede Nationer. Det er dog her begrænset til et regionalt område, hvor man primært har sagt, at den første og fornemste pligt for enhver deltager er at forsvare sit eget område og selvfølgelig i samarbejde med andre tage de strategiske hensyn, der er rimelige, medens FN-politikken i princippet og i udførelsen af princippet går det skridt videre, at man nu siger: Uanset sikkerhedsrådet, der ikke kan blive enigt, anbefales det enhver FN-medlemsstat indenfor sine egne styrker at have elementer — hvor meget det skal være for Danmarks vedkommende, ved jeg ikke, det kan være, det er en bataillon, det kan være, det er en halv division eller en brigade, det må komme an på de nærmere tekniske omstændigheder — sådan trænet og udrustet, at de øjeblikkelig, når faren truer, kan sættes ind overalt i verden, hvor der er brug derfor.

Jeg synes, det er rigtigt og godt, at Danmark har stemt for dette forslag. Selvfølgelig ville det være hen i vejret og mod De Forenede Nationers pagts ånd, om man på grund af afstemningsreglerne i De Forenede Nationer havde afstået fra at finde udvej til at bekæmpe aggression og opretholde fred også med væbnede styrker, fordi nogen i sikkerhedsrådet havde nedlagt veto. Så ville FN jo ikke være værd det papir, hvorpå chartret er skrevet. Det viser, at det er en levende organisme. Det er også glædeligt, at de fire demokratiske partier, der har været repræsenteret

i FN's generalforsamling, allesammen har været med til at vedtage denne resolution, der er en nødvendighed, hvis FN virkelig skal leve. Jeg spørger derfor: Hvad mening er der da i, at de radikale overfor noget, der er mindre både i omfang og efter natur, laver hele det postyr, de her gør? Jeg tror ikke på — det vil jeg ikke tro på —, at det er hensynet til et nært forestående valg. Herre, du milde Gud, de $\frac{3}{4}$ mandat, måske $\frac{1}{2}$ mandat, de kunne vinde ved det, hvad betyder det? Det tror jeg ikke! Men skal vi endelig ind i en virkelig dialektik, må jeg så ikke bede om et svar fra det ærede medlem hr. Johs. Christiansen. Hvad er hans inderste begrundelse for at nægte at gå med til det kollektive forsvar for den frie vestlige, demokratiske verden regionalt bestemt, som Atlantpagten er symbol på og denne militære aftale er en konsekvens af, og samtidig være med til den altomfattende, skal vi sige sikkerhedspolitik, som man i FN her er gået ind på, og som så sandelig er uoverskuelig, om noget er det?

Der er altså to partier — uden at jeg ønsker på nogen måde at sammenligne dem, det ved det ærede medlem godt —, der klart står imod det, vi her er ved at vedtage. De er begge tilhængere af kollektive foranstaltninger. Det radikale parti er tilhænger af kollektive foranstaltninger, når det bare kan ske indenfor FN, skønt, som påvist af mig, disse kollektive foranstaltninger kan være meget mere omfattende, uoverskuelige og for danske mennesker uberegnelige, da de kan komme til udførelse overalt i verden, men man vil ikke gå med til dette.

Det kommunistiske parti er også tilhænger af kollektive foranstaltninger. Det er ikke tilhænger af det, der nu er vedtaget i FN, for det stemte de kommunistiske, folkedemokratiske lande imod, men det er tilhænger af kollektive foranstaltninger, for såvidt det drejer sig om sådanne kollektive foranstaltninger, som Sovjetunionen har aftalt med sine naboer til forsvar for freden. Derimod nægter man andre lande, nemlig de lande, der ligger vest derfor, retten til at gøre det samme. Jeg spørger de ærede medlemmer: Med hvilken rimelighed og med hvilken ret? Jeg siger igen til de ærede medlemmer: jeg har ikke talt om Sovjetunionen eller kommunismen, som det måske undertiden klicheagtigt gøres. Jeg er ikke kommunist og bliver det aldrig, det ved enhver, der kender mig. (Aksel Larsen: Nåh!). Det ærede medlem hr. Aksel Larsen udtrykker nogen tvivl derom. Det må være en mærkelig forestilling, han så har om både